

Teatre

Coordina **Laura Serra**
lserra@timeout.cat

La toscor ritual i el silenci son marques de la casa de teatro de los Sentidos.

El secret de la terra

L'**Andreu Gomila** fa cua per participar en l'espectacle etílic i poètic 'Fermentación', la nova proposta de Teatro de los Sentidos.

El vi és gairebé tan antic com l'home i, com diu Enrique Vargas, "és bo". El creador de Teatro de los Sentidos ens avança que aquesta és la resposta més filosòfica que ha donat mai, però no ens l'acabem de creure. Fa vint anys que treballa per fer més estreta la relació entre l'escenari i la platea, que busca compartir "experiències" amb els que ells anomenen "imaginats", és a dir, el públic, concebut aquí com a entitats autònomes capaces de pensar i emetre judicis. I per això no ens estranya que hagi acabat, en el context actual, parlant del vi.

Fem l'entrevista al Polvorí de Montjuïc, l'espai de la companyia, una masia aïllada del soroll urbà. L'espai és fosc i l'Enrique ens explica que un sol soldat republicà va defensar el casalot durant dos dies de les tropes franquistes que van entrar a Barcelona, allà pel gener de 1939. Parlem sobre el vi, però beu te. I té les idees molt clares. De fet, fa uns quinze anys que van fer un primer experiment a Adelaide, Austràlia, i en el context actual de crisi i depressió col·lectiva, han vist que era el moment de reprendre'l. Cada cap

de setmana fins que duri l'experiència, que ja ha arrasat durant una recent gira per Itàlia, 'convidaran' una trentena d'espectadors a beure, celebrar i viure l'experiència de la fermentació del vi.

"Avui l'únic ritual possible és el joc. Si no jugues, també quan parlem de teatre, la gent s'avorreix. I l'obra de teatre o és un joc o és

“**Ens interessan les experiències íntimes, que cadascú pugui divertir-se**

arrogant", diu l'antropòleg i director. El seu és un joc sobre un tast de vi, sobre l'experiència del tast, que ha volgut despullar de qualsevol mena de didacticisme per vestir-lo de festa. "A través del sabor del vi descobrim els secrets de la terra, la memòria de la terra", confirma Vargas. I és que a Teatro de los Sentidos sempre van una

mica més enllà. I fan servir el vi, el procés que porta un gra de raïm a esdevenir el beuratge dels déus, per reflexionar sobre els canvis. Vargas parteix d'una pregunta: "Com fa una cosa per convertir-se en una altra sense perdre la seva essència? Quin és el secret del canvi?". Per ell, la clau es troba en el contacte i per això fa servir la fermentació. "L'única possibilitat de canvi és obrir-se a l'altre", sentència, tot recordant-nos que en els moments de crisi, la tendència natural és la reclusió, el tancament. I el vi, ja ho sabem, convida al contacte humà, a l'escalfor de la gent.

Que el seu públic estigui acotat a només 30 espectadors per funció –fan tres passis, a les 19 h, a les 20.30 i a les 22– té una raó de ser. "Ens interessa la natura de l'experiència íntima, que cadascú pugui divertir-se, viure la seva experiència amb nosaltres, però també amb ell mateix", afirma Vargas.

FERMENTACIÓN
El Polvorí de Montjuïc
Fins al 27 de novembre

Brutus Esther Freixa

🌸 De vegades, públic indefens, senadors del poble, et preguntes per què no coneixies alguna cosa, i t'acuses de ser poc curiós, de ser un ximplet. La setmana passada, veient l'esponerós, extraordinari, *Medea (a la carta)* a l'Escena Poble Nou, vaig veure la llum en el cos d'una dona, Esther Freixa, ballarina, actriu, valenta i vigorosa, tan perfecta que fa feredat.

🌸 Freixa fa prop de tres anys que porta el seu espectacle de casa en casa. Perquè d'això és tracta, de fer-lo per invitació, a l'estil de les *Experiències amb un desconegut* de Sònia Gómez, però amb públic. Només si has vist l'espectacle abans, pots convidar-la. Té un blog i un e-mail per a tothom que la vulgui a casa seva. En obert, només va estar una petita temporada al temple de l'experimentació, l'Antic Teatre.

🌸 Aquest servidor de la República del teatre no pot evitar una afirmació categòrica: aquest *Medea (a la carta)* és el millor que he vist en tota la temporada. M'he emocionat –servidor i la quinzena d'espectadors que m'acompanyaven– amb la tensió dels cossos, amb els textos de Heiner Müller i Toni Cots, amb la pal·lidesa de Freixa, la seva mirada ambigua i la potència que desprenen els seus moviments.

🌸 Freixa no és l'única que s'arrisca, i que demana a crits una oportunitat per fer el gran salt. Calixto Bieito, Carlos Padrissa o Àlex Rigola l'haurien de veure i al·lucinar. Que passin per sobre de la part més exhibicionista del muntatge, i quedin-se en la mirada de la ballarina/actriu.

🌸 El teatre ha de provocar alguna cosa en l'espectador, per una banda o per l'altra. I l'espectador ha de gaudir d'eines per interpretar el que veu. A l'Escena Poble Nou d'enguany han demostrat que la gent està interessada a descobrir coses noves, nous estímuls, i que vol xerrar. Amb Freixa, parlar és encara més fàcil. –Andreu Gomila